

Roušky? Výzva!

Slova stojící v nadpisu asi nejlépe vystihují reakci mládeže na koronavirovou krizi. Ta vzniklou situaci přijala jako výzvu, a to s neskrytě kladným nábojem – vždyť většina výzev, kterým musela čelit, byla pozitivní. Už ta nejzásadnější z nich – domácí výuka namísto vstávání do školy – byla pro mnohé žáky vyslyšením jejich dlouholetých přání. Tudíž prodlužování a zostřování protivirových opatření, kterých se zbytek populace obával, bylo mládeží vítáno s všeobecným nadšením. A to navzdory tomu, že mnohým se v izolaci stýskalo po jejich kamarádech a také soustředit se na učivo doma není žádný med. Pedagogům tak vysvítá naděje, že si žáci docházky do školních lavic začnou více vážit. Alespoň první týden v září.

Další z výzev, které mladí přijali s nadšením, bylo odkázání mezilidské komunikace na informační technologie. Pro generaci žijící na sociálních sítích snad neexistuje přitažlivější výzva. Komfortu spočívajícího v náskoku ve světě internetu si náležitě užívali. Svých dovedností však mladí často využívali pro dobro svého okolí. Pouštěli rodinným příslušníkům bohoslužby vysílané online, natáčeli doma jednotlivá zastavení křížové cesty, vytvářeli pro druhé povzbuzující videa, případně sdíleli fotky s domácími radostmi či starostmi, to vše aby ostatní věděli, že v tom nejsou sami. Mnohá farní společenství, jejichž klubovny se záhy zavřely, využívaly ke svému setkávání videohovory. Setkávali se ve stejný čas, jen z pohodlí svých pokojíků a doháněli deficit mezilidského kontaktu. Humorné situace nastávaly při společných modlitbách. Internet tolik hlasů jednoduše nestíhal. A tak vždy musel jeden modlitbu předříkávat a zbylí se přidali v duchu.

Náročnějším výzvám však čelili jedinci, které čekaly náročné zkoušky. Ať už to byli maturanti, uchazeči u přijímaček na střední a vysoké školy, či studenti završující studium na univerzitách, ti všichni se potýkali s nejistotou. Nevěděli, jak si rozvrhnout přípravu na svůj důležitý životní krok, jestli bude zkouška probíhat online či s rouškou, zda se daný obor otevře nebo jestli se zkoušky nepřesunou až na září. Mnozí studenti v tomto napětí musí setrávat, a tak není od věci na ně čas od času vzpomenout v modlitbě.

I když byla koronavirová situace pro většinu mládeže snazší, než pro zbytek populace, je velmi uspokojivé vědomí toho, že své přednosti v této obtížné situaci dokázala využít pro dobré věci. Přinejmenším katolická mládež v našem okolí je toho krásným důkazem. A snad všichni si díky neobyčejně dlouhému pobytu ve svých domovech uvědomili, jak důležité a vzácné je mít fungující rodinu a jak bezpodmínečně nutné je pomáhat svým sourozencům, rodičům a příbuzným. A o to více si prožitkem opět uvědomili to, že Bůh žije ve vztazích, neboť Bůh je Láska.

O autorovi

Už jako malý pirát jsem v obchodech často uplákal, když jsem se ztratil rodičům. Objevovat svět mě totiž lákalo tolik, že jsem pustil ruku, která mě vedla, a nechal jsem se vést vším novým okolo. Nabyté vjemy jsem pak doma přenášel na papír v podobě nespočtu obrázků. Později, v období puberty, tomu nebylo jinak, jen forma se změnila – z kreslených motivů se staly verše poezie, které jsem chrлил v zápalu snu, že ze mě bude velký hip-hopový umělec. V rádcích básní jsem však místo naleštěných aut a neohroženého gangsterského života často hloubal o tom, co ve světě okolo mě skutečně je – všudypřítomný Bůh. Duch lačnický po objevení pravdy ostatně nic jiného nelézt nemůže. A tak jsem skrze poezii racionálně objevil Boha, kterého jsem hluboko v srdci měl už dávno – od druhé třídy, kdy mě spolužáci šikanovali tak, že jediným zdrojem síly mi byl Bůh.

Cestou poezie jsem však objevil další věc – vlastní povolání. Poznal jsem, že učitelská dráha mi otevírá bezprostřední cestu k mladým lidem. Neboť chceme-li svět změnit k lepšímu, musíme lépe působit na mladou krev. Ta je budoucnost. A tak od září loňského roku působím v ZŠ Štípa jako učitel na druhém stupni, kde vyučuji angličtinu a zeměpis. S mladými však pracuji aktivně už posledních pár let, kdy v rodné Trnavě vedu farní mládež a jsem také animátorem Vizovického děkanátu.

A touha pozorovat svět? Ta ve mně přetrvává. Obrázky a poezii však nahradila próza. Loni jsem vydal knihu Trnava – Život nejdelší valašské dědiny, ve které jsem zachytil život na Valašsku před rokem 1948 slovy pamětníků. Svě zkušenosti se snažím zúročovat i dále – jakožto člen redakce trnavského čtvrtletníku Trnavský zpravodaj a nyní také prostřednictvím Listů svatohostýnských.

Pavel Hanulík